

vendt op og ned paa Lovforslagets Principper, og dertil søjede han den for mig krentende Udtalelse, at man ikke behøvede at tage saaa noje Hensyn dertil, da det havde vist sig, at jeg havde gjort mig skyldig i Misforstaaelse af flere af de stillede Vædringsforslag. Det refererede sig imidlertid kun til det ene Vædringsforslag under Nr. 9. Jeg tror imidlertid ikke, at jeg der har gjort mig skyldig i nogen Misforstaaelse, men den ærede Ordfører maa have misforstaaet mig. Jeg er nemlig temmelig sikker paa, at jeg ikke har udtalt, at det var Meningen med dette Vædringsforslag, at opstille den Regel, at 1000 Kroners Bygningsskadebærdi skulde sættes lig med 1 Tønde Hartkorn. Jeg udtalte, at medens jeg i og for sig kunde billige den Tanke, der havde ført Udvalget til at søge at opstille nærmere bestemmende Regler for Regulativets Affattelse, forekom det mig, at det var mindre heldigt at indskrænke sig til den Bestemmelse, der var foreslaaet under Nr. 9, ikke blot fordi den ikke rammede, hvad der efter min Mening var det væsentlige, men ogsaa fordi, naar man gav denne Regel og lod alt det øvrige være uden nærmere Regulering, vilde man kunne være udsat for, at denne Bestemmelse under Nr. 9 blev misforstaaet saaledes, som om deri skulde ligge en Anthyndning om det Forhold, man tænkte sig passende kunde etableres mellem Hartkorn og Bygningens Afskadebærdi. Saaledes faldt mine Udtalelser. Nu kunde den ærede Ordfører have sagt til mig, at saadanne taabelige Misforstaaelser af det ærede Udvalgs Vædringsforslag under Nr. 9 behøvede man ikke at frygte, og dertil vilde jeg saa kunne sige, at Erfaringen viser, at selv meget klare Bestemmelser kunne misforstaaes, saa Muligheden af, at denne Bestemmelse i Forslag under Nr. 9 kunde blive Genstand for en saadan Misforstaaelse, tror jeg heller ikke, kunde siges at være udelukket. Men Hovedtingen er, om der er noget besøjet i min Bemærkning. Jeg har ikke vendt op og ned paa Forslaget, men jeg har fremsat den Anke mod Forslaget, som det er kommet her til Tinget, og som det ærede Udvalg for saa vidt foreslaar det endelig affattet, at man ikke har været tilstrækkelig opmærksom paa, at det bliver nødvendigt og i alt Fald rigtig at sætte nærmere Regler ind for, hvorledes Snekastningsbyrden skal fordeles, idet man ikke kan herolige sig ved de Regler, som være givne under et helt andet System's Hærdomme, og det kan man saa meget mindre som man, hvad det ærede Udvalg ogsaa har erkendt, maa indrømme, at disse ældre Bestemmelser være uklare og gabe Anledning til megen Tvivl. Min Anke var derfor ikke

rettet mod Lovforslagets Princip, jeg vender ikke op og ned paa det, men mod en speciel Paragraph i Lovforslaget, nemlig § 5, idet det forekommer mig, at der burde man se at indsætte nærmere forstaaelige Regler for, hvorledes Skattebyrden skal fordeles. Det ærede Medlem for Hjørring Amts 5te Valgkreds (Bertelsen) mente, at jeg kunde berolige mig ved, at det var Kommunerne, der kom til at fordele Skatten, og var man ikke tilfreds med det, kunde man gaa til Amtsraadet. Men jeg tillader mig at udtale, at efter min Formenting er det ikke heldigt saaledes at stille Kommunen op som den, der i Virkeligheden bliver berettiget til at diktere Skattelove. Efter min Mening er det rigtige, at det er Lovgivningsmagten, der siger, hvilke Principper og Regler der bør følges i Kommunerne ved Fordeelingen af de Byrder og Skatter, som Lovgivningsmagten finder det rigtig at lægge paa Borgerne. Derfor kan jeg heller ikke finde mig tilstrækkelig inødegaaet ved, hvad den ærede Minister bemærkede, idet han henviste til, at der var i Forvejen aabnet et stort Spillerum for Afgørelser af Kommunen, og henviste til den hele Skattelov. Det er rigtig; men jeg er ingen Ven af den Vilkaarlighed, jeg finder mig ikke beroliget derved. Jeg tror virkelig, at Borgerne kunne være udsatte for at komme til at lide under Vilkaarligheder, og det saavel fra Kommunernes Side, som fra andre Autoriteters Side. Jeg tror ikke, at Sogneraadenes Medlemmer ere bedre end andre Mennesker; det tror jeg ikke. Den ærede Minister henviste navnlig til Vigningen paa Formue og Lejlighed, idet han sagde, at med Hensyn til den var der saa at sige ingen Regler; der var et vidt Spillerum for Vilkaarlighed; der var ikke en Gang et bestemt Forhold mellem Hartkorns- og Formue- og Lejlighedsbærdningen. Det er ogsaa sandt, men den Anke er gammel, at netop Formue- og Lejlighedsbærdningen kan blive vilkaarlig. Det er mange Aar siden, at afbøde Oberst Tscherning kaldte det en Stat paa bedste Bestub, og det er sandt. Men det forekommer mig, at vi skulde ikke blive ved at skrive Love, hvori vi indføre denne Bærdning, paa bedste Bestub. Det forekommer mig, at det bør være vor Opgave saa vidt muligt at give Regler, hvorefter Statens Borgere kunne vide, hvad de have at være, og hvad der med Nætte kan fordræ af dem. Det glædede mig imidlertid, at der ikke blot fra forskellige Sider her i Salen er kommen Tilslutning til denne min principielle Paastand, at § 5 burde forandres saaledes, at man fik nærmere Regler, men at ogsaa den høitærede Minister i